

CHATA V HORÁCH

M A R E K Z Á H O R E C

CHATA V HORÁCH

MAREK ZÁHOREC

Copyright © 2022 Marek Záhorec

Všetky práva vyhradené.

Elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Obálka: Rob Williams

ISBN 978-80-570-3729-3

Pre moju rodinu.

OBSAH

Kapitola 1	1
<i>Spisovateľ</i>	
Kapitola 2	15
<i>Otec</i>	
Kapitola 3	29
<i>Dievča</i>	
Kapitola 4	37
<i>Dieťa</i>	
Kapitola 5	45
<i>Stalker</i>	
Kapitola 6	51
<i>Prebudenie</i>	
Kapitola 7	55
<i>Bitka</i>	
Kapitola 8	63
<i>Balkón</i>	
Kapitola 9	67
<i>Terapia</i>	
Kapitola 10	83
<i>Oheň</i>	
Kapitola 11	89
<i>Múza</i>	
Kapitola 12	97
<i>Večera</i>	
Kapitola 13	107
<i>Hlas</i>	
Kapitola 14	115
<i>Prenocovanie</i>	
Kapitola 15	129
<i>Pomoc</i>	
Kapitola 16	133
<i>Posledná kapitola</i>	
Epilóg	151

<i>Pod'akovanie</i>	155
<i>O autorovi</i>	157
<i>Predchádzajúce knihy</i>	159

„Napísať knihu je dlhý a vyčerpávajúci boj, takmer ako záchvat nejakej bolestivej choroby. Človek by sa nikdy nedal na takúto prácu, keby ho k tomu nevedol nejaký démon, ktorému nedokáže ani vzdorovať, ani ho pochopiť.“

~ George Orwell

KAPITOLA 1

SPISOVATEĽ

Damian

„**D**aj sa už konečne dokopy, Damian. Takto nemôžeme ďalej pokračovať, Damian.“ Slová rezonovali v jeho hlave.

Neboli to úplne posledné slová, čo povedala, ale práve tieto mu tam uviazli. Vrieskala jeho meno stále dookola a on pomaly prestával vnímať. Nešlo o to, že by jej nechcel odpovedať. Chcel. Jednoducho nemohol. Keď na neho niekto takto kričal, jednoducho zaliezol do svojej ulity.

Prečo vôbec odišla? Už zažili horšie a vždy zostala po jeho boku. Teraz ale bola preč. Nešlo mu to do hlavy. Milovala ho, nie predsa? Alebo to s ním ťahala iba kvôli peniazom? Nikdy nebola materialistka, ale zvykli si spolu na určité pohodlie. Damian Noble, to bolo, koniec koncov, veľké meno.

To, že bol slávnym spisovateľom, mu možno pomohlo získať si jej srdce, no udržať si ho – to bol už veru iný príbeh. Dana Ambrose bola dcérou známeho vinára, Richarda Ambrosa. O

peniaze v jej rodine nikdy nebola núdza, takže mu pripadalo nepravdepodobné, že by ho opustila práve kvôli nim. Ona a Damian si zažili svoje vzostupy a pády, no vždy sa dokázali navzájom podporovať. Po tom, ako napísal zopár bestsellerov, si myslel, že sú za vodou, ale sláva priniesla so sebou aj rôzne úskalia. Rád si z času na čas zašiel na pohárik a to sa Dane príliš nepozdávalo. Z duše nenávidela, keď sa vrátil domov a smrdel ako fľaša whisky. Ak by si vypil doma, prskala by od jedu, až kým by neskončil v garáži, aby sa tam potajme znovu napil.

Keď jej umrel otec na zlyhanie pečene, s bratom vinárstvo predali a ona sa zaprisahala, že nikdy v živote nebude piť. Nechcela zažiť rovnaký osud. Peniaze za vinárstvo oboch súrodencov zabezpečili do konca života. Neopustila Damiana, pokiaľ si len častejšie vypil, ale akonáhle už nebol schopný písať, bola zrazu preč.

Spisovateľský blok je reálna vec. Damian mohol sedieť za svojim pracovným stolom a pozeráť sa na prázdnu stránku aj celé hodiny. Vedel, že niečo nie je v poriadku. Dokonca aj keď už bol pár dní triezvy, nevrátila sa. Nechápal prečo.

Ako ju môžem získať naspäť? Nechcela naďalej stáť po boku tej úbohej ľudskej bytosti, ktorá sa zo mňa stala. Chcela, aby som bol kreatívny. To je to, kým som bol. To bol človek, do ktorého sa zamilovala. Musím všetko napraviť, aby to bolo ako predtým. Musím pokračovať v písaní. Musím jej ukázať, že to vo mne ešte stále je.

Slová, slová. Ktoré z tých slov boli tie správne, ktoré by mu ju vrátili? Ktoré slová by ho oslobodili? Hrozná predtucha sa vkradla do bezslovnej prázdnoty v jeho mysli a Damian si trieskal päťu dlane o čelo. „Slová,“ zasyčal podráždene. Úplne rovnaké to bolo aj týždne predtým, ako odišla. Damianova úzkosť sa prehĺbila až do depresie, zatiaľ čo on hľadal slová, ktoré by ho oslobodili.

Skúšala sa s ním porozprávať predtým, než odišla? Nedokázal si spomenúť. Tie posledné dni mal v hlave úplne rozmazané. Jasně, že sa s ním pokúšala rozprávať, bol si istý, že áno, ale už bolo neskoro. Slová sa už dávno vytratili a on sa až pridlho nebol schopný vynoriť z tej letargie. Prečo odišla? Prečo teraz? Zostala vždy s ním, aj keď chľastal, napriek tomu, že sa jej to hnusilo, tak čo ju teraz prinútilo odísť? V hlave mu jemne zarezonovala známa melódia – taká, ako keď v televíznej šou účinkujúci uhádne správnu odpoveď. Jeho ruka sa zastavila pred úderom do čela a klesla späť k ceruzke na písacom stole. Slová tam zrazu boli. Vedel, čo má povedať. Našiel to.

Potom znova zmizli, len čo sa ceruzkou dotkol stránky papiera. Ušli mu.

Hotelová izba bola obyčajná, jednoducho zariadená – štyri biele steny, posteľ, komoda a pracovný stôl. Odkedy ho opustila, toho nepotreboval mnoho. Potreboval iba dostať svoje myšlienky na papier. Dokonca ho k písaniu viedol aj jeho otec, vtedy, keď ho zvykol brávať na chatu. Vedel, že Damian mal dar. Bol na Damiana taký hrdý, keď mu publikovali jeho prvú knihu. Nebol na neho hrdý? Potom sa z nej stal bestseller a Dana ho vtedy milovala viac než kedykoľvek predtým. Nie je to tak? Vtedy, keď bol úspešný. Vtedy, keď poznal tie správne slová.

Pritisol hrot ceruzky k papieru a napísal: „Bola nezvyčajne tmná a nekľudná noc. Kvapky dažďa bili –“ Začmáral, čo práve napísal. Nebolo to ono. „Kopa nezmyslov!“ Damian pokrčil papier a hodil ho až na druhý koniec miestnosti.

„Môžem vám nejako pomôcť, pane?“ spýtal sa hotelový poslíček.

„Ehm, nie, všetko je v poriadku. Asi si len potrebujem trochu oddýchnuť.“

Damian bol otrávený. Uvedomil si, že si ani nevšimol, kedy ten chlapec vošiel do jeho izby.

To už dnes ani neklopú? Pôjdem sa sťažovať. Tak, tak, sťažovať. To je ono. Idem sa hneď sťažovať dole na recepciu.

„Prinesiem vám niečo, čo vám určite pomôže. Hneď som späť, pane.“

„Jasné, jasné. Robte, čo myslíte,“ Damian mávol rukou, zatiaľ čo chlapec opustil miestnosť. Potom sa zvalil späť do svojho kresla. Vedel si predstaviť, čo poslíček prinesie, ale koktejl alkoholu a Xanaxu ho príliš nelákal. Určite by to nevzal. Alkohol bol to posledné, čo potreboval. Bol už dosť dlho triezvy a naozaj si neprial spadnúť znova do tej istej jamy levovej. Nepotreboval sa o tom ale spovedať ľuďom z hotelovej služby. Pohľad mu padol na kľúče položené na komode. Takmer si ich nevšimol, no vrátil sa pohľadom naspäť k nim – boli to kľúče od auta. Mohol odtiaľ vypadnúť. Áno, mal by ísť von. Jediné, čo potreboval, bola zmena prostredia. To by mu predsa mohlo pomôcť prekonať jeho spisovateľský blok. Musel sa odtiaľ dostať. Potreboval inšpiráciu. Dana bola preč a on potreboval novú múzu.

Veď ja jej dokážem, že to v sebe ešte stále mám. A potom si znova získam jej srdce. Ak by dokázal prelomiť túto prekliatu stagnáciu, Dana by určite bežala naspäť do jeho náručia. Hneď, ako by uvidela, že je späť na koni.

Pozrel sa na kabát, ktorý bol prevesený cez stoličku blízko neho, a povedal si, že ho možno bude potrebovať. Bola to chladná noc. Keď sa ho dotkol, nahmatal v pravom vrecku malý predmet – svoj telefón. To bola teda úľava. Často naň zabúdal, takže bol rád, že sa nakoniec rozhodol kabát si vziať.

Damian zbehol dole schodmi a zistil, že vchodové dvere boli zatvorené. Slnko už zapadalo, no ešte nebola tma. V týchto lacných hoteloch asi púšťajú dnu iba ubytovaných hostí a nikoho iného. Nechcel čakať, kým by prišiel niekto z personálu, aby mu otvoril. Išlo o čas a on mal pocit, že musel písať presne vtedy. Nikto mu nepovedal, že hotel na noc zamknú. Už sem rozhodne nikdy nepríde. Damian sa bezradne rozhliadal okolo seba. Jedno z okien bolo našťastie mierne pootvorené a jemu sa podarilo vyliezť von. Dopad to nebol práve najpríjemnejší, no Damian cítil zvláštny pocit voľnosti, len čo mu tvár zasiahol závan čerstvého vzduchu.

Prázdna ulica mu pripomenula, že tento starý hotel asi nebol to najlepšie, čo si mohol vybrať. Zahol do najbližšej uličky a rozhodol sa, že sa bude chvíľu len tak motať medzi okoloidúcimi ľuďmi. Pozorovanie ľudí by mohlo priniesť nejakú kreatívnu ideu, ktorá mu možno blúdi v hlave, a on o tom ani nevie. Z myšlienok ho vyrušil hrmot a Damian sa prudko otočil. Zbadal bezdomovca, ako tlačí po hrboľatej ceste nákupný vozík.

Nuž, možno nie práve pri tomto druhu ľudí.

Miestna kaviareň by mohla byť práve tou zmenou prostredia, ktorú potreboval. Bol presvedčený, že to bude lepšie ako pohľad na ten hrdzavý smetiak, z ktorého vytekala neznáma tekutina, a vietor roznášajúci odpadky do všetkých kútov ulice. V meste sa dobre vyznal, a tak sa rozhodol zastaviť v kaviarni Steaming Mugs, pretože vedel, že bude aj v túto neskorú hodinu otvorená.

Hneď ako vstúpil dnu, jeho pohľad spočinul na krásnej predavačke. Vlasy mala farby jesenného rána. *To bola poetická myšlienka. Mal by som si to niekam zapísať.*

Nevedela sa na neho prestať pozeráť. Lichotilo mu to, no pozornosť pre neho nebola ničím nezvyčajným. Bol predsa známym autorom a bol zvyknutý, že ho ľudia spoznávali. Ženskej pozornosti sa nikdy nebál. Práve naopak. Pristúpil k nej so širokým úsmevom na perách.

„Ahoj,“ zaklopal prstami po barovom pulte, na ktorom stál chrómový stroj na espresso a mlynčeky na kávu.

„Dobrý večer. Čo vám môžem ponúknuť?“ Mala oblečenú zásteru uviazanú okolo krku a pása. Vpredu ju mala zašpinenú od niečoho žltého.

„Čiernu kávu. Bez cukru, bez mlieka.“ Mal rád jednoduché veci a vedel, že mu kofeín urobí dobre.

„Hneď to bude. Ste odtiaľto?“

„Nie,“ Damian sa uškrnul. „Pravdepodobne premýšľate, odkiaľ ma poznáte. Dám vám malú nápovedu.“ Rukou napodobil písanie na písacom stroji.

Začudovane sa na neho pozrela: „Čo sa to sn–“

„Volá sa to pantomíma. Som spisovateľ. Chcel som vám to dať najavo.“

„Aha. Vtipné,“ prikývla a oči mala doširoka otvorené.

„Damian Noble.“ Potriasol jej rukou. „Teší ma, že vás spoznávam.“

„Ja som Kelly. Čo to máte s ...?“ pozrela sa na jeho košeľu.

Aj on sa pozrel a vtedy mu to došlo. Biele pyžamo nikdy nebolo tou správnou voľbou, čo si obliecť medzi ľudí. Dokonca ani keď na ňom máte oblečený kabát.

„Ach, ja som taký hlupák. Odpusťte mi. Toto sa mi niekedy stáva. Strácam sa vo svojich myšlienkach.“

„Jasné,“ prezerala si ho. „Môžem vám ponúknuť ešte niečo?“

„Napríklad vaše telefónne číslo?“

„Netlač na pílu, pyžamák.“ Podala mu jeho kávu a začala sa radšej venovať ďalšiemu zákazníkovi. Damian prehladal vrecká na jeho kabáte a s veľkou porciou šťastia v ňom našiel dostatok mincí, aby mohol zaplatiť. Zdvihla jedno obočie a podozrievavo sa na neho pozrela.

Čo vôbec čakal? Bol si istý, že sa jej páčil, no rozhodnutie prísť tam v pyžame bolo riadne faux-pas. Podobné veci sa mu stávali

často. Prekliatie umelca. Človek môže byť génius v jednej veci a čudák vo všetkých ostatných. So slovami to vedel, no jeho neschopnosť sústrediť sa mu už privodila nespočet trápnych situácií. Vždy to bral tak, že keď je raz človek slávny, je mu tolerované, ak je čudný.

„Všetkým im ukážem. Iba sa potrebujem vrátiť späť do hry,“ zamrmal si sám pre seba, zatiaľ čo sedel za stolom. Vytiahol zdrap papiera, ktorý mal zastrčený vo vrecku, a zísal na prázdnu stránku. Vedel, že má v sebe príbeh, ktorý chcel povedať. Objavil sa mu v myšli iba pred pár dňami. Zakaždým, keď sa pokúšal pretaviť myšlienky na slová, však zamrzol. Tentokrát to nebolo iné.

Zhluk rôznych hlasov, mletie kávových zŕn, zamestnanci kričiaci jeden na druhého ich objednávky, zvuk lyžičiek cinkajúcich o porcelánové hrnčeky, smiech... Damian to nemohol vydržať. To miesto bolo zlé. Nemohol uniknúť pocitu, že ho všetci sledujú, nielen tá čašníčka, ale aj zvyšok miestnosti.

Možno ho iba spoznali, ale zrejme na neho pozerali hlavne preto, že mal oblečené to pyžamo. Alebo obidve naraz. Tak či onak, takáto pozornosť mu bola nepríjemná a úplne mu to rozhádzalo myšlienky. Vôňa čerstvo uvarenej kávy bola lákavá, ale po jedinom dúšku sa postavil a opustil kaviareň. Damian bol frustrovaný. V poslednom čase nešlo nič podľa jeho predstáv. Ak sa chcel posunúť vpred, potreboval drasticky zmeniť prostredie. Potreboval si to poriadne premyslieť.

Damian sa opäť stratil vo vlastných myšlienkach a zrazu sa ocitol sa pred Daniným domom. Ako sa tam dostal? Určite to nebolo miesto, kam mal namierené. Niekedy, keď nad niečím príliš premýšľal, stalo sa mu, že čas sa akoby stratil. Bolo to jeho požehnanie a zároveň kliatba. Zrazu padla hmla a vyzeralo to, že sa zastavila presne nad jej domom.

Danin dom bol v skutočnosti domom jej rodičov. Vyzeral zvláštne zanedbaný. Zdal sa mu dokonca opustený. Vedel, že jej

otec už nežil a matka bola v domove dôchodcov, ale dom zostal Dane a jej bratovi Ryanovi. Ryan mal aj svoj vlastný byt a Dana sa tu podľa všetkého tiež nezdržovala. Jediná vec, ktorá pripomínala život, bol krdel' vrán lietajúcich nad domom.

Už bola dávno jar, ale stromy pred domom ešte nemali lístie. Ich dlhé pokrútené vetvy sa vlnili vo vánku a pripomínali mu prsty. On z nich mal pocit, akoby bola ešte stále studená zima.

Damian úpenlivo premýšľal nad tým, kde by Dana mohla byť, no nič mu neprichádzalo na um. Zamýšľal sa nad tým, prečo ho opustila. Ved' sa snažil byť dobrým manželom. Áno, potreboval svoj priestor, ale okrem toho sa vždy snažil postarať o to, aby sa mala dobre. Každý pár má predsa sem-tam malú hádku. Čím dlhšie premýšľal nad jej dôvodmi odísť, tým triviálnejšie sa mu zdali byť. Zdalo sa jasné, že problém mala ona. Nie on.

Zmätený a frustrovaný, Damian sa rozhodol ísť preč. Dom vyzeral byť aj tak prázdny. Na príjazdovej ceste nebolo zaparkované žiadne auto a Damian nemal chuť klopať na dvere. Prázdny dom mu pripadal strašidelný a to ho rozrušovalo ešte viac. Nebol dôvod na to tlačiť. Musel sa dať dokopy a odísť. Iba v ten deň ráno sa musel zastaviť u doktora pre lieky na koncentráciu. To, že mal problém sústrediť sa, nebola pre nikoho z jeho okolia novinka.

Potreboval so svojim životom niečo urobiť. Všetko sa mu rozpadlo, ako keď človek rukou zhrnie zo stola domček z karát. Dana bola preč. Potreboval iba jedinú knihu, aby všetko zmenil naspäť k lepšiemu. Aby ukázal, že to v sebe ešte stále má. Tak ho predsa poznala – on a jeho hlava plná nápadov. Zamilovala sa do spisovateľa, nie do vyhasnutej hviezdy. Mal nápad a zmena musela byť razantná. Potreboval vypadnúť z tohto mesta, preč odtiaľ, kde sa to všetko stalo.

Naraz sa mu to zobrazilo pred očami ako vízia v hmle. Uvedomil si, že pozná miesto, ktoré by mu pomohlo – chata. Miesto, kde on a jeho nebohý otec trávili väčšinu času, miesto plné krásnych spomienok. Damianovi sa zapáčila myšlienka byť preč od

všetkých rušivých prvkov mesta. Prázdna chata, les, čerstvý vzduch, a samozrejme, ticho. Hned' zajtra tam pôjde. Nie, do pekla s tým. Nemal času nazvyš. Pôjde tam hned' teraz.

Damian kráčal k svojmu autu, ktoré bolo ešte stále zaparkované neďaleko hotela. Nemohol uveriť vlastným očiam. Rýchlo zažmurkal, pretože si najprv nebol istý, čo práve uvidel. Nieкто mu rozbil čelné sklo. Betónový povrch parkoviska sa okolo auta leskol rozbitým sklom. Keď nazrel dovnútra, aj na sedadle boli všade malé črepiny.

To je presne moje šťastie. Nemôžem dovoliť, aby ma to zastavilo. Mám knihu, ktorú musím napísať, a nič mi nebude stáť v ceste!

Po otvorení dverí zhrnul väčšinu črepov rukávom svojho kabáta a sedadlo vyzeralo byť čisté. Pri nasadaní do auta neopatrne zakopol do rámu dverí svojou ľavou nohou.

„Do kelu!“ Nezdalo sa mu ani, že by doň kopol veľkou silou, ale aj tak to bola neznesiteľná bolesť. Cítil sa mizerne. Zase raz premýšľal nad tým, koľko nešťastia môže jeden človek mať, no stále vedel, že jeho čas znova príde.

Potreboval naštartovať motor a vyjsť z parkoviska.

Kľúče! Musel som ich nechať v hoteli. Nie, už nebudem ďalej strácať čas. Budem musieť naštartovať káblom. Ako to robia vo filmoch?

Damian odtrhol plastový kryt na stĺpiku riadenia. Uvidel tri zväzky elektrických káblov. Našiel drôtik od batérie, zapalovania a zväzok štartovacieho drôtu. Damian odškrabal kúsok izolácie z drôtov batérie a skrútil ich dohromady. Potom pripojil drôt zapalovania k vodiču batérie. Kontrolky zablikali a auto ožilo. Damian vedel, že takto by mohol nanajvyš počúvať rádio.

Ak ale chcel auto šoférovať, potreboval naštartovať motor. Stiahol izoláciu aj z drôtu štartéra a keď ho priblížil k batérii, zaiskril. Štartér niekoľkokrát otočil motorom, a keď počul, že sa chytil, odpojil jeho drôtik. Nasilu otočil zablokovaným volantom a mohol šoférovať.

Do prsta sa mu zapichol kúsok skla a pod nohami cítil ďalšie

črepiny. Odviezol sa k najbližšej autoumyvárni a povysával všetko sklo, ku ktorému sa dostal. Vytiahol si sklo z prsta a ústami sa prisal k rane. *Jednoducho skvelé.*

Vrátil sa s autom na cestu. Ozvalo sa slabé pípnutie a Damian pozrel na palubnú dosku.

„To si zo mňa robíš srandu!“ udrel do nej pästou. Načerveno rozsvietená ikonka pumpy ho provokovala. Prisahal by, že ráno auto natankoval. Pamätal si, aký bol nahnevaný, že bola benzínová pumpa o ôsmej ráno ešte stále zatvorená a on musel počkať, kým sa tam objaví obsluha, aby mohol zaplatiť. Bolo to, akoby mu niekto naschvál hádzal polená pod nohy.

„Dobre teda. Tak ideme na benzínku ešte raz,“ povedal sarkasticky a netrvalo dlho, kým na diaľnici uvidel značku benzínovej pumpy. Bol sklamaný, pretože pri šoférovaní rád pozoroval krajinu. Bola to jedna z jeho obľúbených činností. Nebol veľkým fanúšikom autorádií a bral ich ako zbytočný rušivý element. Pozorovanie krajiny ho naplňalo energiou. Povedal si ale, že na to bude mať dostatok času, keď bude nádrž plná.

Zastal na benzínovej pumpe, vypol motor a vošiel dovnútra. Zvonček na dverách zazvonil a zamestnanec ho pozdravil. Damian si uvedomil, že nemá žiadne peniaze.

„Prepáčte. Hneď som späť.“ Rozbehol sa k autu.

„Kde mám, do pekla, peňaženku?“ sám pre seba nadával. Ten, kto sa mu vlámal do auta, ju musel ukradnúť. „Ako som mohol byť taký hlúpy a nechať peňaženku v aute?“ Malo mu napadnúť, že to bude pre niekoho skvelý dôvod rozbiť mu čelné sklo. Naozaj už strácal hlavu.

Damian dôkladne prehľadal auto, aby našiel nejaké mince. Šťastie bolo tentokrát na jeho strane, pretože hľadal dovtedy, kým z rozhádzaných drobkov na zemi pozbieral desať dolárov. Presne toľko, koľko potreboval. Vrátil sa naspäť dnu a pokladníkovi zaplatil.

Nejaký chlapík medzitým vyšiel z toalety, a keď uvidel Damiana, zastavil sa a doslova naňho zíal. Damian kývol hlavou na pozdrav. Muž na neho naďalej hľadel.

Kliatba slávneho človeka. Neunikneš zvedavým očiam, dokonca ani mimo mesta. Damian vyšiel von, aby naplnil nádrž. Keď sa pozrel späť k budove benzínky, ten chlapík sa na neho stále uprene pozeral z okna.

Bolo to nepríjemné a Damian vedel, že už bol čas odtiaľ vypadnúť.

Naštartoval motor a vydal sa smerom k chate, ktorá bola asi polhodiny od mesta. Nikto iný na ceste okrem neho nebol, a tak si mohol konečne užívať výhľad. Netešil sa však príliš dlho. Keď sa Damian pozrel do spätného zrkadla, všimol si, že sa k nemu vysokou rýchlosťou blíži nejaké auto. Bolo stále bližšie a bližšie a vyzeralo to, že vodič nemal v pláne spomaliť.

„Zbláznil si sa?“ vykrikoval nahlas Damian, keď do neho auto odzadu narazilo. Nič sa mu nestalo, pretože bol pripravený na náraz a bezpečnostný pás ho udržal na mieste.

„Čo to, do pekla, vyvádzaš?“ zakričal, aj keď ho druhý vodič nemohol počuť.

Autá napriek kolízii pokračovali v jazde a ocitli sa vedľa seba. Damian si všimol tvár vodiča – bol to ten čudný chlapík, ktorý naňho hľadel na benzínovej pumpe. Z jeho výrazu bolo jasné, že je odhodlaný v tejto šialenosti pokračovať.

Stiahol dole okienko, no nespomalil. „Čo odo mňa, do pekla, chceš?“ vrieskal Damian. Odpoveď nedostal. Ten muž ale z Damiana stále nespúšťal zrak. Ruky mal prilepené „o desať minút dve“, tak, ako to učia v autoškole, a držal nohu na plyne.

Približoval sa z boku k Damianovmu autu, až ho postupne vytlačil tesne k okraju cesty. Damian sa nedal a nasmeroval to nazad do neho. Ten muž zrejme chcel Damiana úplne vytlačiť z cesty. A ešte pritom vyzeral, že sa usmieva.